Ασκητές μέσα στον κόσμο: Έλαμψε το πρόσωπό της

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Ιανουαρίου, 2022

Παραμονή Θεοφανείων τοῦ 2000. Πρωτάγιαση (ἁγιασμός τῆς παραμονῆς τῶν Θεοφανείων). Στό Πήλιουρι, ἕνα χωριό τῆς Χειμάρρας τῆς Βορείου Ἠπείρου, ὁ ἱερέας κατεβαίνει ἀπό τό αὐτοκίνητο πού τούς μετέφερε ὡς ἐκεῖ καί ἑτοιμάζεται ν᾽ ἁγιάση τά σπίτια.

Μία ὥρα καί ἕνα τέταρτο ἔκαναν μέ τό αὐτοκίνητο γιά νά φτάσουν. Τό χωριό εἶναι κρυμμένο πάνω στά ὄμορφα ἱστορικά Χειμαρριώτικα βουνά. Ὁ δρόμος τραχύς, ἐπικίνδυνος. Τό αὐτοκίνητο ἀγκομαχοῦσε νά ξεκολλήση ἀπό τίς λάσπες πού δημιούργησε ἡ βροχή τίς προηγούμενες ἡμέρες. Εἶναι νέος Ἱερεύς, μόλις πρίν ἀπό δυό μῆνες χειροτονημένος Πρεσβύτερος. Εἶχε ἔρθει ἀπό τήν Ἑλλάδα μαζί μέ τρεῖς φοιτητές γιά νά βοηθοῦν στό ἀναλόγιο καί γιά τήν μεταφορά τῶν ἀναγκαίων γιά τίς ἱεροπραξίες στά χωριά τῆς περιοχῆς καί ὅπου ἀλλοῦ θά χρειαζόταν.

Ἡ πρώτη τους ἐπίσκεψη ἦταν ὁ ἱερός Ναός στήν εἴσοδο τοῦ χωριοῦ. Τό ἄθεο καθεστώς τόν ἔκαμε «σπίτι τοῦ λαοῦ», ἔπειτα ἀποθήκη. Θλιβερό τό θέαμα! Χορταριασμένα τά σκαλοπάτια, ἀμπαρωμένη ἡ πόρτα. Κανένα σημάδι ζωῆς. Ἀφημένη, λές, στήν φθορά τοῦ χρόνου γιά νά καταστρέψη ὅ,τι ἄφησαν πίσω τους οἱ ἄθεοι.

Τά παιδιά ἔτρεξαν νά χτυπήσουν τίς πόρτες τοῦ χωριοῦ, γιά νά ἀναγγείλουν τήν ἄφιξη τοῦ ἱερέα. Σέ λίγο ἔγινε συναγερμός. Ἡ μία νοικοκυρά μέ τήν ἄλλη μάθαιναν τά σπουδαῖα νέα. «Πρώτη φορά μετά ἀπό τόσα χρόνια ἦρθε παπᾶς νά μᾶς ἁγιάση», ἔλεγαν μέ δάκρυα στά μάτια. Ἄλλες ἔρριξαν στρωσίδια στίς εἰσόδους. Ἄλλες ἔκοψαν τά καλύτερα ἄνθη ἀπό τόν κῆπο τους γιά τήν ὑποδοχή. Ὅλοι περίμεναν στήν ἐξώπορτα. Τά σκυλιά στίς ὁλοκάθαρες αὐλές συμμετεῖχαν στήν χαρά. Τό γαύγισμά τους χαρούμενο, διαφορετικό.

«Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου, Κύριε...», ἀντηχοῦσε σ᾽ ὅλο τό χωριό. Τά ράσα τοῦ παπᾶ γέμισαν λάσπες, βάρυναν. Τά ὑποδήματα τῶν φοιτητῶν καί αὐτά σκεπάστηκαν ἀπό τήν λάσπη. Καί ὅμως ὅλοι χαίρονταν.

Πέρασαν τρισήμισι ὧρες μέχρι νά ἁγιάσουν ὅλα τά σπίτια. Ἔμεινε ἕνα σπίτι στήν ἄκρη τοῦ χωριοῦ. Κάποιοι εἶπαν ὅτι θά πᾶμε ἐμεῖς νά τούς δώσουμε τόν ἁγιασμό γιατί εἶστε κουρασμένοι. Δέν ἔπρεπε νά γίνη ὅμως ἔτσι. Δυό γυναῖκες, μία γερόντισσα καί

ἡ κόρη της περίμεναν τόν ἱερέα. Φίλησαν μέ λαχτάρα τόν Σταυρό. Ὡδήγησαν τόν ἱερέα καί τήν συνοδεία του σέ ὅλα τά δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ. Σέ ἕνα ἀπό αὐτά μία νέα ἦταν κατάκοιτη στό κρεββάτι. «Πάτερ, ἡ ἐγγονή μου», φωνάζει σπαρακτικά ἡ γερόντισσα. «Εἶναι 18 ἐτῶν. Πολύ καλή κοπέλλα. Περνάει μία δοκιμασία ἀλλά εἶναι μεγάλος ὁ Θεός». Ἡ μητέρα της δίπλα κλαίει βουβά. Θέλουν καί οἱ δυό γυναῖκες νά ποῦν κάτι στόν ἱερέα ἀλλά διστάζουν:

– Θά θέλαμε, πάτερ, νά σᾶς ζητήσουμε κάτι. Ἡ κοπέλλα πού ἁγιάσατε μέσα στό δωμάτιο εἶναι ἀνάπηρη, τετραπληγική. Πρίν ἀπό τρία χρόνια βαπτίστηκε. Ἀπό τότε νηστεύει αὐστηρά καί δέν ἔχει φάει κρέας. Τετάρτη καί Παρασκευή οὔτε λάδι. Προσεύχεται καί περιμένει μήπως ἔρθη κάποιος ἱερέας νά τήν κοινωνήση. Λέγαμε λοιπόν μήπως ἡ ἁγιότης σου θά μποροῦσε.

– Αὔριο, εἶπε ὁ ἱερέας εἶναι Θεοφάνεια. Μεγάλη ἡμέρα. Κάτω στήν Χειμάρρα θά εἶναι πολύς ὁ κόσμος. Θά κοινωνήσουν καί στήν συνέχεια θά ρίξουμε τόν Τίμιο Σταυρό στήν θάλασσα. Καταλαβαίνετε ὅτι θά ἀργήσουμε πολύ.

– Δέν πειράζει, πάτερ. Θά περιμένουμε ὅσο χρειαστεῖ. Ὅταν τό μάθη ἡ κοπέλλα μας, δέν πρόκειται ἀπό σήμερα οὔτε νερό νά πιῆ. Αὐτό τό λαχταράει.

Τήν ἄλλη μέρα, ἀργά τό μεσημέρι, τό ἴδιο αὐτοκίνητο μέ τούς ἴδιους ἀνθρώπους κατευθύνεται στό χωριό. Κανείς δέν μιλᾶ. Φτάνουν. Περπατοῦν ἀρκετή ὥρα μέχρι τό σπίτι. Μπροστά προπορεύεται κάποιος μέ ἕνα κερί ἀναμμένο. Στό πλατύσκαλο τοῦ σπιτιοῦ οἱ δυό γυναῖκες κλαῖνε ἀπό χαρά κάνοντας βαθιές μετάνοιες γιά νά ἐκφράσουν τήν εὐγνωμοσύνη τους. Βουβές, ἀμίλητες κάνουν τόν σταυρό τους μέ σεβασμό καί ὁδηγοῦν μέ προσοχή τόν ἱερέα στό δωμάτιο τῆς κόρης.

«Μεταλαμβάνει ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Ἐλευθερία τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ...». Ὅμως, πρίν μεταδώση τά ἄχραντα μυστήρια ὁ λειτουργός τοῦ Θεοῦ σταματᾶ. Κάτι συμβαίνει. Ἀνοιγοκλείνει τά βλέφαρά του. Σάν κάτι νά τά ἐνοχλῆ. Ἀφοῦ ἄφησε τήν ἁγία λαβίδα στό ἅγιο Ποτήριο, ἔτριψε τά μάτια του πού θαμπώνονταν ἐκείνη τήν στιγμή, διερωτώμενος καθ᾽ ἑαυτόν μέ ἀπορία διά τό τί συμβαίνει. Τά μάτια τῆς Ἐλευθερίας προσηλωμένα στό Ἅγιο Ποτήριο λάμπουν. Φεγγοβολοῦν τόσο πολύ, ὥστε κατάπληκτος ὁ ἱερέας νά μήν μπορῆ πλέον νά διακρίνη τό πρόσωπό της. Ἕνα φῶς ὑπέρλαμπρο μέ συνεχῶς αὐξανόμενη ἔνταση ἁπλωνόταν σιγά–σιγά σέ ὅλο τό δωμάτιο. Αἰσθανόταν ὅτι τόν ἀκουμπάει. Τό χέρι του πού ἦταν κοντά αἰσθάνθηκε τήν θαλπωρή του. Τρόμαξε. Τό φῶς ἐκεῖνο δέν εἶχε τό χρῶμα τῆς φλόγας λαμπάδας ἀλλά ἦταν λευκό, δυνατό, ἁπαλό, ὄχι ἐκτυφλωτικό. Ἦταν τόσο δυνατό πού ὁ ἱερέας δέν ἔβλεπε τό πρόσωπο καί τό στόμα της.

Σαστισμένος καί μέ μεγάλη προσπάθεια γιά νά μήν τρέμη τό χέρι του, ἔχοντας στήν μνήμη του τό πρόσωπο τῆς κοπέλλας, μεταδίδει τήν θεία Κοινωνία. Κατάλαβε ὅτι κοι-

νώνησε, ὅταν αἰσθάνθηκε ὅτι ἡ ἁγία λαβίδα ἄγγιξε στά δόντια τῆς μεταλαβούσης. «Εὐχαριστῶ πολύ, πάτερ», ἄκουσε στό βάθος τοῦ μυαλοῦ του τήν φωνή τῆς νεαρῆς κοπέλλας.

Εἶχε σκοπό νά καταλύση τό Ἅγιο Ποτήριο στό δωμάτιο μέ τό εἰκονοστάσι τῆς οἰκογενείας. Ἀδύνατον. Σιωπηλά χαιρετᾶ τίς σπιτονοικοκυρές κάνοντας ἕνα νεῦμα στούς φοιτητές πού τόν βοηθοῦσαν, ὅτι πρέπει νά φύγουν. Ἐκεῖνες παρακαλοῦν γιά νά τούς φιλοξενήσουν. Ὁ ἱερέας ὅμως δέν ἀκούει. Κρατᾶ σφιχτά στό δεξί του χέρι τό Ἅγιο Ποτήριο καί κατευθύνεται γοργά στό βάθος τοῦ μικροῦ δάσους πού βρίσκεται πέρα ἀπό τό σπίτι. Τό ρῖγος διαπερνᾶ τό σῶμα του. Ἀναλογίζεται τί ἦταν αὐτό πού τοῦ συνέβη; Καταλύει βιαστικά.

«Πάτερ, εἶστε καλά;» ρωτοῦν τά παιδιά. «Ναί, βέβαια, πᾶμε τώρα γιατί ἀργήσαμε...».

*(Από το βιβλίο «**Ασκητές μέσα στον κόσμο**», Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)*

(Πηγή ηλ. κειμένου: enromiosini.gr*)*